Ч. 248 Пятниця 5 (17) падолиста 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Цісар і австрийскі міністри в Будапешті. — Рада коронна. — З комісиї для контролї державних довгів. — Депутация фінляндских хлопів. — Англійско-трансвальска війна.)

Вчера рано прибув Цісар до Будапешту, а пополудни відбула ся в королівскій палаті рада коронна, в котрій взяли участь спільні міністри і міністри угорскі. Нині вечером вертає Цісар разом з дружиною до Відня. В раді коронній взяли участь міністри: ґр. Голуховский, ґен. Кріґгаммер і Каллай, дальше ґр. Клярі і Сель, др. Князьолуцкий, др. Люкач і ґенерали Вельзерсгаймб і Февврарі. Предметом ради було уложене спільного буджету. — Зачувати, що речинець скликаня спільних делеґаций установлений на 30 с. м. — Ґр. Клярі і др. Князьолуцкий відбули конференциї з міністрами Селем і Люкачем. — Спільні міністри і міністер оборони краєвої ґр. Вельзерсгаймб, відїхали вчера вечером до Відня.

Передвчера вечером відбуло ся засідане комісиї для контролї державних довгів. Перед засіданем в кульоарах парляменту обговорювано живо справу відносин в тій комісиї. Президент Фукс конферував з ґр. Клярім, а той знов з членом комісиї, п. Деблєгфом. На правици говорено, що ті конференциї скінчили ся безуспішно. Засідане комісиї зачало ся під проводом президента др. Фукса. Передовсім піднесено справу, чи реґулямін палати позваляє президентови бути референтом, а рівночасно президувати в палаті. В наслідок дискусиї, яка на сю тему вивязала ся, президент зложив реферат, а обняв єго Ф. Чедік, котрий відтак виголосив дуже вичерпуючий реферат і закінчив внесенем, аби з огляду на доказану конечність і цісарского розпорядженя, прихильно відповісти на жадане фінансової адміністрациї о видане ренти золотих монет на 118,318.940 корон. В дискусиї над сею справою брали участь всї члени комісиї, за внесенем референта голосували 3 члени комісиї. Против внесеня голосували два инші члени і голова, отже на підставі §. 6 зак. З реґуляміну контрольної комісиї для державних довгів, жадане міністерства фінансів відкинено.

Справа відкиненя предложеня міністерства в тій справі, вже по першім засіданю комісиї, відізвалась на Угорщині. Передвчера донесено, що угорске правительство перестало складати золото в австро-угорскім банку. На засіданю угорского сойму, п. Угрон вніс в тій справі інтерпеляцию до угорского правительства. Інтерпелянт звертає увагу, що переведене реґуляциї валюти протягає ся дуже довго, а внаслідок ухвали австрийскої контрольної комісиї і ріжних поголосок, захитало ся довіре до золотої валюти. Внаслідок того інтерпелянт запитує, чи міністер не уважає теперішної хвилї за відповідну, аби палаті предложити оба внесеня, змірюючі до урядженя самостійного угорского банку. Бесідник запитує дальше, що кабінет гадає зарядити, аби зарадити пануючому від довгого часу бракови готівки і наслідкам високої процентової стопи. — Magyar Orszag доносить, що оба правительства наміряють вільні запаси золота віддати до розпорядимости австро-угорского банку. — Взагалї в політичних угорских кругах приписують ухвалї контрольної комісиї поважне значінє, тим більше, що ухвалою відмовленя запасів золота, правиця виявила своє вороже становище для цілого угодового закона. Не лишає ся нічого иншого, як лиш щоби австрийске правительство віддало цілий запас золота до розпорядимости австро-угорского банку, а тимчасовий цілий запас касовий, що виносить лиш 30 міліонів зр., потрібний на сплату купонів. Лишають ся дві дороги: або видати угодові розпорядженя на основі §. 14, чого ґр. Клярі не хоче, або розвязане парляменту, инакше реформа валюти припізнить ся.

Як доносить Petersb. Ztg. прибула до Гельзінґфорсу депутация зложена з 15 фінляндских селян, аби заявити ґенерал-ґубернаторови, що заборона двох фінляндских ґазет викликала серед населеня прикре вражіне. Депутация вручила ґенерал-ґубернаторови обширний мемориял. Ґенерал-ґубернатор відповів, що завішенє тих часописий заряджено після істнуючих законів, бо ті часописи ширили неправдиві вісти і фальшиво осуджували правительственні зарядженя, отже не він тому винен, а редактори. Ґенерал ґубернатор заявив, що любить Фінляндців, бо то нарід честний, хоч на жаль вірить всїляким поголоскам, розсіваним часописями і приймає їх за безусловну правду.

Після вістий з полудневої Африки розпочала ся дня 9 с. м. під Ледісмес жива стрілянина. Деякі відділи Бурів віддалені від Анґлійців всего на 1500 метрів. По пушочнім огни прийшло до стрілянини карабінової. Вислід битви невзвістний.

СОН РИБАКА.

(З російского — І. Н. Потапенка.)

Вчера то був день! Рибаки на малім острівци, де Днїпро розливає ся широко, широко, так що здаєть ся немов би тут вже море починало ся, закинули сіти без великої надії. Треба було конче мати рибу, бо то був сьвятий вечер, а купці на рибній торговици аж рвали ся за товаром. Торговці не дали майже привязати човна до берега, так товпили ся і торгували сь, і таки насильно пхали у руку завдаток.

В цілім місті варили і пекли нині цілий день всїляку рибу: коропи, щупааки, лини. Але вигляди рибаків були лихі. Вітер віяв від моря, чого тут було ждати! Але коли вже рибаки закинули сіти і позабирали шнури на плечі, обернув ся нагле вітер і нагнав велику силу риби. Два великі човна набрав Остап Кургуз, атаман рибацкий, і повіз їх до міста.

На острові було кільканайцять рибацких хат; всї ті рибаки зайшли сюди з міста. Остап перший побудував хатину на острові. Відтак наплів сітий, закидав їх і ловив рибу. Не богато того було, але він вдоволяв ся.

То було яких трийцять літ тому. Остапове ремесло ішло добре і вскорі пішла про се чутка у місті. І на острові появив ся ще один рибак і ще один, і всї будували ся; таким чином утворило ся ціле рибацке село. Спершу вдоволювали ся всї, як Остап малою сітию; відтак зложили спілку, купили великий волод і почала ся ловля на великі розміри.

Кождий стан має свого начальника. У рибаків не було великої бесїди о тім, хто має стати атаманом. Остап Кургуз перший поселив ся на острові, заложив село — єго мовчки признали всї атаманом. Він знав де була яка риба; де короп, де щупак, де сум, де були они в липни, а де в серпни; коли на місци коропа появляв ся лин, а коли клен.

В селї не було ні шинку, ні склепу, але до міста було близько; пів години човном, а ще коротше чайкою, що як перо летіла по Днїстрових филях.

Остап продав свій набор знаменито. Він не був сам. Було з ним з села ще двох инших рибаків. І по щасливій продажи зайшли всї три разом з купцями до шинку, аби облити згоду. Господа була близько, зараз над берегом. Коли при тихій погоді грала там музика, можна єї було чути на острові, а як повіяв вітер від міста, здавало ся немов би грали на острові.

Запивати могорич, то поважна річ. То не іде так, щоби увійти у шинок, взяти чарку і знов пропасти. Нї, входить ся поважно, хрестить ся перед образами, сїдає ся за столом і жадає ся четвертину, а до того на закуску сушеної риби. Горівку наливає ся в чарку і перед кождим питем говорить ся до речі; розмавляє ся о минулім і хорошій погоді, хвалить ся присутних, а ганьбить ся тих, котрих нема.

За бесїдою виходить відтак само з себе, що по першій четвертині слїдує друга, а по другій третя, аж вкінци всї лїк загублять. Так було й сим разом. Пили доти, доки аж не стало смеркати. І коли Остап з двома другими рибаками вийшов з шинку, шуміло всїм в голові, а найбільше Остапови; він ніяк не міг розібрати, з якої они нагоди пили, і чи він в місті, чи на острові.

Один з купців, що пив трохи менше як рибаки, або може міг більше від них видержати, став журити ся, як они заїдуть домів, бо вітер зірвав ся сильнїйший і з середини Днїпра котили ся високі филї в піною і з гуком відбивали ся від берега.

— Як ви заїдете до дому — відозвав ся до них. — Возьміть до помочи кількох личманів.

Тим рибаки обидили ся.

— Що? — скрикнули — ми рибаки? Нас Днїпро сам занесе до дому.

Ноги Остапа писали дивні кривулї по дорозі, коли ішов з шинку до човна. Правда, ті ноги не привикли ходити по землі; они або бродили у воді, коли Остап тягнув невід на берег, або їздили човном.

Порішили між собою, що всї три поїдуть одним човном; друге мало лишити ся під мі-

Новинки.

Львів дня 16 го падолиста 1899.

— Іменованя. Авскультантами судовими в окрузі львівского суду іменовані практиканти: Алекс. Сивуляк, Авг. Вавр. Кручковский, Стеф. Качмарко, Ів. Мат. Дичко, Едв. Праксмаєр, Руд. Кох, Каз. Оборский, Мих. Івануса, Верн. Шпанієр, Влд. Пискозуб, Стеф. Ігн. Шухевич, Каз. Терликовский, Влд. Стан. Клосовский, Влд. Соколовский, Ром. Йос. Крогулецкий, Алекс. Йос. Моравский, Ігн. Гошовский, Чесл. Ів. Губль, Володим. Ром. Сокальский, Ігн. Ів. Карч, Стан. Тит. Ліндиер, Ант. Евг. Файгль, Влд. Тад. Маркович, Ром. Думин, Володим. Ром. Сабаг, Павло Поль, Мар. Йос. Юркевич, Стан. Таласевич, Ад. Йос. Босаковский і Алекс. Крижановский.

— Проф. др. Олександер Колесса за дозволом і підмогою міністерства просьвіти відбуває тепер наукову подорож по більших містах Росиї, як Київ, Москва, Петербург, Вільно і Варшава, щоби використати місцеві бібліотеки і архіви в напрямі студий над руско-укр. мовою і літературою. До Львова вертає др. Колесса в днях 22—24 падолиста.

— Валюта коронова. Маґістрат м. Львова оголосив, що з днем 1 січня 1900 р. по мисли закона з 21 вересня 1899 входить в жите валюта коронова в місце австрийскої валюти. З висше наведеним речинцем всї книги рахункові м. Львова, всї виплати і побори каси міскої будуть переводити ся в короновій валюті і в гелерах. Маґістрат взиває тому публику, котра має зносини грошеві з громадою м. Львова, а особливо підприємців, міских доставців, емеритів і вдови по урядниках і слугах громади, щоби від 1-го січня 1900 предкладали рахунки, оферти і квіти в короновій валюті, в коронах і гелерах.

— Курси для ремісників. Технольоґічний музей у Відни уряджує курси для майстрів: шевців, кравців, столярів і теслів. Курси тревають три місяці; для убогих визначено стипендиї від 80 до 120 зр.

— Товариство руских ремісників „Зоря" у Львові уряджує дня 19-го н. ст. падолиста (в неділю) в своїм льокали (ул. Краківска ч. 17) музикальний вечер в честь відкритя „Рускої бурси ремісничо-промислової" у Львові. — Вступ за запросинами. По вечері наступить комерс; початок о $7^1/_2$ годині вечером.

— Товариство „Львівский Боян" устроює при ласкавій співучасти Вп. М. Сяківної, артистки-співачки опери в Неаполи — в пятницю 17 н. ст. падолиста с. р. в великій сали Народного Дому концерт з слідуючою проґрамою: 1) Ф. Колесса: „Обжинки" — хор мішаний Львівского Бояна; 2) Людкевич: „Cosaque Mara terrestique" фортепян на чотири руки відограють Вп. п-ни Є. і Г. Прокишівні; 3) Арня з „Норми", сольо сьпів відсьпіває Вп. М. Сяківна; 4) Людкевич: а) „Закувала зазуленька", б) „Поклик до братів Славян" відсьпіває мужеский хор Львівского Бояна і 5) Herz: „концерт V" фортепян на 4 руки відограють Вп. Є. і Г. Прокишівні; 6) Лисенко: а) „Розвійте ся з вітром", б) „Незабудь юних днів", сольо-сьпів, відсьпіває Вп. М. Сяківна; 7) Лисенко: „Колядки і Щедрівки", відсьпіває мішаний хор Львівского Бояна. — Вступ на салю 1 зр., на ґалерию 50 кр. — Початок о годині $7^1/_2$ вечером.

— Крадіж. Перед кількома днями помер о. Оделька евич, парох при костелі сьв. Николая у Львові. Оставив він 9.000 зр. в облїґациях Тов. кредитового земского по 1000 зр. на добродійні цїли. Суму ту при нотари зложено до коверти, опечатано і заадресовано до лат. консисториї, котра мала виконати завіщане. Отже найшов ся цікавий, що виняв з тої коверти одну облїґацию на 1000 зр. Не робив собі навіть нічо з того, що ушкодив печатку!

— Судова похибка. В місті Ґера, в Німеччині, засудив трибунал на основі вердикту судиїв присяжних в р. 1892 якогось Брема, гарбаря з Сальбурґа на 5 лїт вязниці за злочин підпалу і фальшованя векслів. Тепер відбула ся нова розправа о підпал, котра виказала невинність Брема. Невинно засуджений відсидів кару і вийшов ще 1897 р. з вязниці.

— Пригоди на зелїзнницях. Між стациями Ґанда і Ротердам зіткнули ся вчера перед полуднем, імовірно в наслідок ґустої мраки два зелїзничі поїзди, при чім 5 осіб погибло, а 29 єсть ранених, з тих 15 смертельно. — На зелїзничій стациї під Пятицерквами наїхали на себе вчера два товарові поїзди. Старший кондуктор і трех людий зі служби тяжко покалїчені. Льокомотива і кілька ваґонів ушкоджені.

— Тягненє льосів. При вчерашнім тягненю угорских льосів премійних головна виграна 150.000 зр. припала на серию 355 ч. 35, друга виграна 10.000 зр. на сер. 951 ч. 50, третя 5000 зр. на сер. 2366 ч. 24. — При тягненю 4% угорских облїґаций гіпотечних головна виграна 35.000 зр. припала на сер. 59 ч. 2813, дальше 1500 зр. на с. 85 ч. 3588, а по 1000 зр. виграли с. 68 ч. 3751, с. 42 ч. 2099 і с. 98 ч. 3541.

— Смерть в копальни. З Дрогобича пишуть: В ночи на 10-го с. м. погиб в Бориславі в закопі робітник Іван Мусяк. Нещастного затроїли ґази. Закоп єсть власностию спадкоємців Ліндєнбавма.

— Страшне убийство. З Відня доносять, що в Штайнбрікель відкрито страшний злочин. Фабриканта Йосифа Ґлянца, 86-лїтного старця, властителя фірми „Ґлянц і Спілка" і єго 75-лїтну господиню, Магдалину Айхтенвертер замордовано в ночи з суботи на неділю. Злочин дуже загадочний, бо мимо, що з зелїзної каси вкинено готівку і значне число цїнних паперів, не бракує анї крейцара. Убийникови ходило отже не о сповнене рабунку, але радше о то, щоби дістати до рук якийсь документ. Догадують ся, що злочин сповнив якийсь далекий свояк убитого, що хотів присвоїти собі завіщане.

— Страшні люди. Перед віденьским трибуналом відбуде ся сими днями розправа против Мариї Кучера, жінки почтового официяла, Рудольфа, о злочин убийства, сповнений на 11-лїтній пасербици, Анні. Яко співвинний відповідати буде також Рудольф Кучера, що яко отець не спинив систематичного тортурованя дитини нелюдскою жінкою, що перед виходом замуж за Кучеру пересиділа кілька лїт у вязниці. Подробиці, які про сю проступницю розказують віденьскі дневники, такі страшні, що дивувати ся можна, як щось подібного могло стати ся в родині, що має претенсию до інтелїґенциї. Пятеро дїтий Кучери відданих опіці нелюдскої женщини, переходило цїле пекло нужди, голоду, тілесних і духових мук, підчас коли муж, мачоха і єї син з якогось попередного знакомства, жили в достатках. Бідні сотворіня працювали о куснику хлїба і одробині кави від рана до вечера, а коли упадали

стом, і аж на другий день мали єго забрати. Відтак розпращали ся з купцями, посїдали у човно і поїхали.

Двох рибаків веслувало, Остап простягнув ся на днї човна. Човно колисало ся чим раз більше, перед підіймав ся так дуже в гору, що здавало ся, немов би хотів летїти до неба, але відтак човен знов поринав, а филї обливали єго з усїх сторін. Вітер свистав понад їх головами і на середині ріки чим раз більше завивав. А до того було так темно, що на десять кроків нічогісінько не було видко. Небо було вкрите хмарами, нї звіздочки не було на нїм. Лиш на острові блимали в кількох вікнах огники, як сьвітячі хробачки. На ті сьвітла дивили ся рибаки, не відвертаючи від них очий.

— Агов! Держись острова! — командував Остап лепечучи язиком, бо й тепер ще не забував, що він атаманом.

— Держись острова! — відповідали рибаки так само, повтаряючи ті слова що кілька хвиль.

Але слова їх лунали все тихійше і тихійше, як з далекої віддали, немов би хто силував ся закривати уста рибакам.

Нараз слова урвали ся; страшний подув вітру вирвав весла з рук рибаків, човно перевернуло ся горі дном і всї три, разом з Остапом Кургузом пішли як тяжке олово на дно.

Не було ради, пішли на дно! Потонули як зелїзо, що єго привязують до сїти, аби єї запустити у воду. Всї три разом ішли все глубше і глубше, аж нараз опинили ся ногами на пісковім днї.

— Слава Богу, що ми тут — каже Остап до своїх товаришів і справдї в нїм будить ся приємне чувство, що має під ногами тверду землю, а товариші повтаряють як відгомін: — Слава Богу, слава Богу що ми тут!

Вітер замовк. Не чути більше нї єго свисту, нї зловіщого шелесту шувару, нї грізного шуму филь. Просто нічого. Так тут тихо в долинї як нїколи на земли.

— Ну, товариші, що будемо робити? — обертає ся Остап до рибаків.

Ті витріщають очи і дивлять ся на него. Хитре питане! Що на то відповісти? І они не відповідають нічого лиш дивлять ся немов без думки перед себе.

Нараз роздає ся здалека серед глубокої тишини дивний шум: без звуку а однако такий голосний, немов би кров била в уши, немов би тисяч ковалїв нараз кувало, а цїлий хор чортів співав при тім свої пісні. Шум чим раз більше наближає. Остап і товариші обертають голову в сторону звідки роздає ся той гамір і ось показує ся довгий писок величезного щупака. Отвирає писок і показує ряд білих, острих зубів в обох щоках.

Відтак появляє ся другий писок, третий, десятий, сто, тисячі!

— Ага, то они! — кричать всї хором, а найголоснійше той щупак, що перший появив ся. — Остап Кургуз з двома товаришами! Дуже добре, знаменито! Ну, вкінци маємо вас.

„Они нас зїдять! Обїдять мясо аж до послїдної кісточки, злодії!" — погадав Остап а з ним і єго товариші. Але що він не був з страхополохів, то постановив собі хоч розмовити ся, заки єго щупаки живцем зїдять.

— А ви що за одні? — спитав.

— Ти не знаєш? Га, га, га! Не одна сотка наших попала за тих трийцять лїт в твої сїти і перейшла через твої руки. Тепер вже знаєш?

— Ви подобаєте немов на — щупаків! — сказав Остап.

— Ми не лише подобаємо, ми таки справні щупаки. Диви на наші зуби; тепер віриш?

— Ну, певне — відповів Остап.

— А знаєш, що тепер прийшов тобі конець та що не маєш ся вже чого надіяти?

— Очевидно що знаю. Вас собак цїла тисячка, а нас лише три. Ну, чого витріщили очи? Починайте роботу.

— О нї, та так не йде. Ми лиш шпигуни, гончі пси, що вітрять звірину. На тебе, Остапе, полюємо вже давно. Тепер маємо тебе і будемо судити.

— Хто буде судити?

— Як хто? Наш найстарший судия, сум.

— Сум?

— Сум. Заведемо вас там всїх трех. Гей, коропи! Беріть їх і ведіть перед суд. А ви ленї пливіть чим скорше до судиї і скажіть, що ведемо Остапа Кургува і двох єго товаришів.

І так стало ся. Ленї поплили наперед, а коропи окружили Остапа і єго товаришів і рушили в похід. Плили все глубше і глубше, стрічали всїляку рибу і всїм їм щупаки кричали: „Ми зловили Остапа Кургува і двох єго приятелїв; ведемо їх на суд!

І всї риби завертали ся і плили назад. Так ішло дальше і дальше, і дивне диво: Остап і єго товариші плили також. Рушали руками і ногами і плили дуже добре, невгірше щупаків або коропів. Відтак скінчило ся піскове дно і они прийшли на болото.

Вкінци в найбільшім болотї, о якім лиш можна погадати, побачили величезного сума, окруженого меншими і великими коропами. „Гм" — погадав Остап, — а я все таки не знав, де ви сидите".

— Ага, ведуть єго! — відозвав ся сум громовим голосом і отворив при тім свій страшний писок. Ну, побачимо, що ти скажеш на своє оправдане. Признаєш ся до вини?

— До якої? — спитав Остап.

— Ти ще питаєш? Від трийцятьох лїт ловиш тисячі риб в твої хитрі сїти, продаєш їх в містї, а там кождий, хто лиш хоче, варить їх у кітлї, пече на сковороді, сушить на сонци і солить. І ти ще питаєш, що ти завинив?

з утоми, гарап сина Марії, або кулаки мачохи і виродного батька наганяли їх до дальшої роботи. Які тортури переходили бідні діти, досить сказати, що прим. 12-літного хлопця привязувано до дошки і виставлювано на сонце і в тій позициї зіставав він цілих вісім днів. Найстарша дочка, 16 літна дівчина, не могучи довше видержати мук, утікла з дому, віддала ся легкому житю і закінчила житє в шпитали для невилічимих. Два хлопці найшли куток в домі поправи, де пробуванє з проступниками виглядає небом в порівнаню з побутом в дома. 11-літна Анна під тяжкими муками умерла. — Нині почала ся у Відни друга розправа против супругів, Йосифа і Юлії Гуммель о убийство неслюбної дитини, котрої виродні родичі хотіли позбути ся через голодженє і муки. Чоловік не в силі без сліз читати про ті муки, яке переходило б.дне дитя, заки в марті перенесло ся до ліпшого житя. Досить сказати, що бідна, 5-літна дитина важила по смерти девять кільоґрамів.

— **Миши.** У цілій східній і середній Галичині, особливо-ж у повітах: ланцутскім, ярославскім, самбірскім, мостискім і городецкім появили ся миши і знищили в страшенний спосіб цілу озимину і конюшину, а навіть забрали ся до кінців з бульбою і стеребили бульбу і буряки. В деяких околицях засіяно другий раз озимину. Відділ ланцутско-ярославского товариства господарского віднїс ся телеґрафічно до краевого Виділу з просьбою о введенє акциї нищеня миший у селян, які не можуть купити собі дорогої фосфорової і стрихнінової отруї. По кількох днях надіслав краевий маршалок по 800 зр. на руки старостів ланцутского і ярославского, взиваючи їх, аби в порозуміню з предсїдателем відділу господарского товариства предприняли сейчас відповідні кроки в цїли троєня миший на селяньских полях. Закуплено зараз фосфорове тісто і збіже затроєне стрихніною і роздано їх даром громадам обох сих повітів. Вправдї се вже троха за пізно, але можна буде в певний мірі обмежити шкоди.

— **Майно розбишаки.** Недавно поляг від жандармских баґнетів славний італїяньский розбишака, **Михаїл Моро**, прозваний Терракоте. Власти забрали цілий „доробок“ розбійника і виставляють єго тепер на публичну продажу. Єсть там 35 коний, 115 штук худоби, 258 шт. безрог і 345 овець. Земні посїлости переписав Моро на імя своїх кревних; складають ся они з вісьмох сїл, що приносять річного доходу 100.000 лірів.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: В окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Пільзнї отворено дня 6. падолиста с. р. зелїзницю льокальну Елеоноренгайн-Валерн, зі стацями Елеоноренгайн і Валерн і перестанком Саймербріке. Стациї влагоджено для загального руху (з виїмкою перевозу матеріалів вибухових), а перестанок тілько для руху особового і обмеженого пакункового, як також для перевозу товарів в цїловозових наборах. Належитість за перевіз осіб і пакунків з перестанку оплачує ся в поїздї.

Дня 1. падолиста с. р. отворено перестанок: „Амт Міттербах“, лежачий поміж стациєю St. Egydi а перестанком „In der Bruck“, на шляху Шайбміль-Кернгоф, для руху особового і пакункового. Належитість за білети оплачує ся в поїздї, а за пакунки в стациї призначеня.

Дотеперішну назву стациї Велерн, лежачої на шляху зелїзниці льокальної Воднан-Ваґерн, змінено з днем 1. падолиста с. р. на „Валерн в Ческім лїсї“.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 16 падолиста. Вчера відбуло ся засїданє виконуючого комітету правиці, в котрім взяли участь також ті члени правиці, котрі належать до комісиї для §. 14.

Берлин 16 падолиста. Тутешні часописи доносять о непорозуміню між Росиєю а Японом з причини Кореї. — Vorwarts пише, що росийске правительство запросило фірми Круппа і „Вулькан“, аби заложили в Росиї приватні доки, а то для приспішеня будови нових кораблів. Росийске правительство ґарантує приватним підприємцям на початок 27 міліонів рублів чистого зиску річно.

Льондон 16 падолиста. Times доносить з Капра, що дервіші ідуть вздовж білого Нїлю на північ і що займили вже остров Аббаг, віддалений о 150 миль від Хартуму.

Курс львівский.

Дня 15-ого падолиста 1899.		платять зр. кр.	жадають зр. кр
I. Акциї за штуку			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		366·—	376·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .		—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		282·—	285·—
Акциї гарбарнї Ряшів		—·—	180·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		248·—	253·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		93·30	94 —
Банку гіпот. 5% преміов.		109·—	109·70
Банку гіпот. 4½%		98·—	98 70
4½% листи застав. Банку краєв.		99·50	100·20
4% листи застав. Банку краєв. .		95·50	96·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . .		95·—	95·70
„ „ 4% льос. в 41 літ.		95·—	95.70
„ „ 4% льос. в 56 літ.		92·—	92·70
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		96·—	96·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.		—·—	101·50
„ „ „ „ 4½%		100·—	100 70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		95·—	95 70
Позичка краєв. з 1873 по 6%		103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		94·50	95 20
„ м. Львова 4% по 200 кор.		92·30	93·—
IV. Льоси.			
Міста Кракова		27·30	28·70
Міста Станиславова		56·—	—·—
Австр. червон. хреста	Курс віденьский	19·80	20·40
Угорскі черв. хреста		10·10	10·60
Італ. черв. хреста		11·—	12·50
Архікн. Рудольфа		26·—	27·—
Базиліка		6·60	7·20
Joszif		3·50	4·20
Сербскі табакові		4·40	5·—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		5·67	5·77
Рубель паперовий		1·27	1·28
100 марок німецких		58·75	59·15
Доляр америк.		2·40	2·50

— Добре — відповів Остап. — Отвори лиш твій писок і проковтни мене. Нехай тобі вийде на здоровлє! Як хочеш, то я й сам влїзу тобі у горло.

— Диви, який хитрий! Єго проковтнути! Нї, брате, ти так легко не вийдеш з того.

— Кажеш легко?

— Певне!... Нї, ми тебе насамперед насолимо, відтак висушимо на сонцї, відтак упечемо а вкінци зваримо в кітлї, аби ти сам на своїм тілї посмакував того, що через тебе роблять другі люди рибам. А на послїдку з'їмо тебе.

— До чорта! — сказав Остап і кріпко помняв чуба. — То буде рай!

— Чи ще! — відповів сум. — То можна зараз зробити. Починайте!

І они зачали. Принесли сейчас три великі камені, гладкі як дошка. Остапа і єго обох товаришів роздягли і поклали на ті столи. Відтак кілька коропів принесло три бочки грубої кримскої соли, такої як на острові уживають до соленя риб. Вкінци коло кождого рибака стануло по два великі щупаки, а ті що стояли коло Остапа, мали дуже острі зуби. Відтак розпочала ся робота.

Насамперед роспороли щупаки Остапови живіт і виймили з середини всї внутренности, насипали тілько соли, кілько лиш влїзло ся і посипали єго ще зверха грубою верствою, насипали єї і в уста і в ніс і в уши, а до того порозрізували тіло на хребтї і по боках та всюди втирали сіль. Сіль втирали карасї, щупаки лиш різали зубами.

— А що смакує? — спитав сум.

— Не конче — відповів Остап, а за ним і оба єго приятелї, з котрими то само діяло ся.

— Тепер на сонце з ними, сушити їх! То їм ліпше сподобає ся!

Два величезні коропи взяли Остапа на хребти і винесли на верх води. На небі сьвітило і пекло сонце, а Остап лежав і лежав на хребтах коропів і сох та сох, аж цїлком висох. А зарав побіч него сохли єго приятелї. Коли їх відтак назад внесено на дно стояли вже там три великі костри, а на кождім велика сковорода.

— Тепер печіть їх; але добре, аби прируманили ся. Уважайте карасї, додайте квасної сметани, від того будуть смачнїйші.

І Остапа та єго товаришів покладено па огонь. Они перевертали ся з одного боку на другий і підскакували в гору. А сумови не було того досить і він крикнув:

— Скоро, додайте ще масла і барабольь. Підложіть більше огня, ще більше!

— Готово! — сказали карасї.

— Готово? Добре. Тепер до кітла з ними. Може усї три змістять ся в однім кітлї. додайте перцю і бобкового листя, і цибулї не забудьте!

Остапа і товаришів виймили з сковороди і вкинули у котел до кипячої води.

— Боже милосердний! За що така мука! — крикнув Остап з кітла, бо вже не міг видержати і — пробудив ся.

По правдї то він пробудив ся від того, що човно ударило собою о берег острова, а крім того один з єго товаришів штовхнув єго веслом в бік і сказав:

— Вставайте, дядьку Остапе! Ми вже тут.

Остав підняв голову, ще сильно запоморочену, розглянув ся і перехрестив ся.

— Чи ми справдї дома? — спитав товаришів.

— Таки дома! Ми все заїдемо добре. На те ми рибаки.

— Гм... Ну, я мав сон; але не увірите, який.

Коли привязали човно і коли Остап прийшовши до села оповів своїм товаришам, що єму снило ся, крикнули оба в один голос:

— Таке хиба рибакови лучить ся. То правдивий рибацкий сон.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).